

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

“ЛЕ-ДОРОТ”

Истории живущих в Израиле евреев, уцелевших в Шоа

Опросный лист уцелевшего в Шоа

Собрать и сохранить истории людей, уцелевших в Шоа, это один из основных путей увековечить трагедию и передать знание о ней потомкам. Свидетельства уцелевших в Шоа важны и для историков, и для новых поколений, которые из отдельных личных Историй смогут воссоздать цельную картину Шоа. Каждое свидетельство имеет большую национальную, научную и образовательную ценность. Истории будут опубликованы в интернете по адресу: www.ledorot.gov.il
Заранее благодарим Вас за участие.

Ваша фамилия и имя в настоящее время

(на иврите, как записано в удостоверении личности)

Фамилия: מיורקי	Имя: רגינה
-----------------	------------

Личные данные до и во время Шоа

Фамилия до войны: טרוצקי	Девичья фамилия: טרויאנסקי	
Имя до/во время войны: רגינה	Пол: M / Ж	Год рождения: 04.10.1932
Место рождения (город, область): סימפרופול	Страна рождения: אוקראינה	
Имя отца: טיט	Имя и девичья фамилия матери: מאיזלסון לאה (יליזבטה)	
Постоянное место жительства до войны (город, область): מוסקבה	Страна проживания: ברית המועצות	
Образование до войны: כיתה 1 של בית ספר	Профессия до войны:	Член партии/организации:
Во время войны (22/06/1941-09/05/1945гг) находился/лась на оккупированной территории (гетто, лагерь, тюрьма, партизаны, спасение в лесу, по месту своего жительства или в других населенных пунктах, другое) и/или в эвакуации:		
От:	До:	Где находился/лась:
1941	1942	אורל, עיר זלאטווסט
1942	1945	מוסקבה

Год репатриации в Израиль: 26.01.1995	Откуда прибыли: מוסקבה
--	---------------------------

Расскажите о Вашей жизни в довоенные годы

(Дом, в котором Вы росли, школа, друзья детства, чем занимались родители, родственники, праздники, блюда):

просьба писать от первого лица

אבא שלי היה מהנדס-כלכלן. אמא הייתה רואת חשבון. אני גרתי יחד עם אמא ואבא. היו לנו קרובי משפחה שתמיד היו מזמינים אותנו לחגוג איתם חגים. משפחה שלנו לא כל כך ידע איך בדיוק לעשות חגים. אבא שלי היה קונה מצה וישר מסתיר אותה בשקית, שאף אחד לא יראה. באותו זמן זה היה אסור.

סבא וסבתא שלי גרו בסמפרופול. אני זוכרת כשהייתי אצלם אז ראיתי בארון כלים כלים לפסח. ממאכלים הכי אהבתי דג ממולא.

Расскажите о Вашей жизни во время войны

(арест, депортация, гетто, лагеря; места укрытия или фальшивые документы; деятельность и должности в Юденрате/молодежных движениях/подпольных организациях или в партизанских отрядах; участие в побеге/сопротивлении/военных действиях; вынужденная эмиграция, эвакуация; помогали ли Вам люди или еврейские/нееврейские организации во время войны):

אני הייתי בת 8 (סיימתי כיתה א והייתי צריכה ללכת לכיתה "ב"). זאת הייתה חופשת הקיץ שלי. היה יום רגיל. ההורים שלי רצו לנסוע לחלקת האדמה שלהם מחוץ לעיר. פיתאום שכן שלנו צעק לאבי: " היום בשעה שלוש התחילה מלחמה". בעוד כמה ימים התחילו הפצצות של מוסקבה. לא היו מקלטים. היה אפשר להסתתר רק איפה שהייתה רכבת תחתית. אנחנו גרנו מאוד רחוק משם. נאצים ניסו קודם כל לפוצץ את המפעלים וגם את מרכז העיר. בחודש ספטמבר החלטנו שאני ואמא נסע לעיר זלאטווסט באורל. נסענו הרבה זמן. ראיתי בדרך רכבות עם חיילים וטנקים. בתחנת רכבת בזלאטווסט קיבלנו מספר בית, שבו היינו אמורים לחיות (21 Большая болотная). אני ואמא קיבלנו חדר. שם הייתה ספה קטנה, שולחן ו2 כיסאות. הבאני שנהיה פה זמן ערוך. עם אחור התקבלתי לכיתה ב'. היו שם תלמידים מכל מיני ערים. בהפסקה היינו מקבלים פרוסת לחם שחור עם סוכר. לא אכלתי בחיי משהו יותר טעים מאז. אמא התחלה לעבוד במפעל צבאי, שעבר לפה מטולה. ערוכת צהריים שאמא שלי הייתה מקבלת במפעל היא הייתה מחלקת לשני חלקים. חלק השני היה בשבילי לערוכת ערב. תמיד היה חסר לנו אוכל.

הגיעה חורף, בחורף באורל מאוד קר. לא היו לנו בגדים חמים. עצי הסקה עלו המון כסף והיה מאוד קשה להשיג אותם. בעלת הבית שלנו הייתה מדליקה תנור פעמיים בשבוע. זה היה באמת חג גדול, כי היה אפשר להתקלח ולהתחמם. בבית לא היו לא מים ולא שירותים. כשגרנו בזלאטווסט היינו תמיד מקבלים גלויות מסבא וסבתא שלי. הם חשבו שאולי לפחות גלויה אחת תמצא אותנו. בסוף נובמבר 1941 נאצים כבשו את קרים. ב 21 או 22 בדצמבר שנת 1941 כל היהודים של סמפרופול נהרגו ב"ק"ם ה-9 בכביש פאודוסיה. מסבא וסבתא עד היום נשארו לי מכתבים. ב 1943 מצב בחזית השתנה ואני ואמא קיבלנו אפשרות לחזור הביתה – למוסקבה.

Расскажите о Вашей жизни после войны и до репатриации в Израиль:

בהתחלה גרנו בצרף. ההורים שלי היו אז צעירים ולא הרגישו את הקשיים, למרות שלא היו מים ושירותים היה בחוץ. היו שם מלא משפחות כמו שלנו. אחר כך קיבלנו חדר בדירה משותפת. אומרים תמיד שבדירות האלה כולם חברים, אבל אני דווקא פה נתקעתי באנטישמיות. שם גרנו הרבה זמן. גם אחרי שהתחתנתי (בשנת 1954), אני, בעלי ו2 ילדים (וולודיה 1955 ואלכסנדר 1963) גרנו עם ההורים שלי בחדר הזה.

אחרי בית ספר אני למדתי באוניברסיטה להוראה. ולאחר מכן עבדתי בבית ספר במוסקבה כמורה לכימיה וביוגיה. אחר כך אני ובעלי קנינו בית בקואופרטיב ועברנו לחיות שם. בתקופה מאוחרת יותר התגרשתי מבעלי. ובגיל 55 התחתנתי בפעם השנייה. ב 1994 הרגו את בעלי בדירתו. אני לא הייתי באותו זמן בבית. השכן שלי הודיעה לי מה קרא. החלטתי אז שאני אעלה לארץ. הילדים שלי כבר היו בישראל ואני הייתי באה לבקר אותם.

Расскажите о Вашей жизни в Израиле

(Ваши ощущения по приезду в Израиль, общественная и культурная деятельность, семья, которую вы создали, напутствие для следующих поколений):

בשנת 1995 עליתי לארץ. היה מאוד קשה. מאוד התרגלתי לחיים ברוסיה. בהתחלה עבדתי. חברים ביקשו שאני אהיה עם אמא שלהם בבית חולים. שם הבאנתי שתחום הטיפול זה התחום שבו אני מצליחה. האישה הזאת לצערי בסוף מתה. אני המשכתי לעבוד כמטפלת. לקחתי גם משמרות לילה. עבדתי ככה הרבה זמן. פעם נרדמתי באוטובוס והגעתי להחלטה שאני צריכה להפסיק לעבוד.

הנכדה שלי (דנה – בת של אלכסנדר) באה אליי כל יום חמישי. הם גרים בחיפה. היא לומדת טוב מאוד ואני גאה בה. הבן השני שלי גר בבאר שבע. יש לו 3 ילדים. איתם אני בדרך כלל מדברת בטלפון או מבקרת אותם בחגים גדולים. לדור הבא אני רוצה לאחל לאהוב ישראל, להיות חכמים ומאושרים, שידעו שעדיף שלום רע, רק לא מלחמה.

ראיון: אליזבטה סורוקינה, חיפה, אפריל 2014